

ศึกษานโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของเขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยของจีน: กรณีศึกษา เขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยซินเจียงอุยกูร์

หลี่ เหวินเหลียง

อาจารย์ประจำ คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

lirenliang2511@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาสภาพการพัฒนาของซินเจียงทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม 2) เพื่อศึกษานโยบายของรัฐบาลจีนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชนกลุ่มน้อยในจีน ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมและ 3) เพื่อเอาผลของการศึกษาเป็นข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายพัฒนาชนกลุ่มน้อย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Study) สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยการเดินทางไปเขตปกครองตนเองซินเจียงระหว่างวันที่ 23 ถึง 30 มิถุนายน ปี 2015 และสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งหมด (Key informants) 32 คน ทั้งเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่ดูแลนโยบายเศรษฐกิจ สังคม ผู้บริหารภาคเอกชนและประชาชนทั้งที่เป็นชาวฮั่นและเป็นชนกลุ่มน้อย

ผลการศึกษาพบว่าในหลายสิบปีที่ผ่านมา 1) เศรษฐกิจของเขตปกครองซินเจียงได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว รายได้ของประชาชนเพิ่มมากขึ้น ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ การเข้าถึงการศึกษา รักษาพยาบาลความเท่าเทียมกันในสังคม ความปรองดองในประชาชนต่างศาสนา ต่างชนชาติดีขึ้น 2) รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดนโยบายโดยคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงของชนกลุ่มน้อยในท้องถิ่น เช่น นโยบายบุกเบิกตะวันตก นโยบายส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของชนกลุ่มน้อยซึ่งมีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ของท้องถิ่น ในการนำนโยบายไปปฏิบัติอาศัยกลไกของรัฐแบบระบบราชการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 3) ได้มีการเผยแพร่ผลของการศึกษา ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับซินเจียงสู่สาธารณชนในรูปแบบบทความวิชาการในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ นโยบายพัฒนาเขตพื้นที่ชนกลุ่มน้อยทรงคุณค่าแก่การศึกษาสำหรับเขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ของจีนและประเทศอื่นที่มีหลากหลายชนชาติ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย รัฐบาลจีนควรเพิ่มความเข้มข้นการประชาสัมพันธ์ ทำให้ผู้คนมีความรู้ความเข้าใจซินเจียงมากยิ่งขึ้นเพื่อลดภาพลักษณ์เชิงลบลง รัฐในฐานะผู้กำหนดนโยบายควรให้ความสำคัญกับความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจของประชาชนภายในเขตเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหลื่อมล้ำทางสังคม ในทางวิชาการควรทำวิจัยในมิติทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อไปนอกเหนือจากมิติเศรษฐกิจ และสังคม

คำสำคัญ นโยบาย พัฒนา เศรษฐกิจ สังคม เขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อย

Research —●

A Study of China's Policy on Economic and Social Development of Ethnic Autonomous Regions: A Case Study of Xinjiang Uygur Autonomous Region

Li Renliang

Lecturer, School of Social and Environmental Development

National Institute of Development Administration

✉ lirenliang2511@hotmail.com

Abstract

This research has three objectives: 1) to explore the region of Xinjiang's economic and social development status; 2) to analyze the Chinese government's policy on economic and social development of ethnic minorities in China and 3) to take the results of the study as a recommendation to relevant agencies to formulate minority development policies.

This research used qualitative approach by collecting both secondary data from documentary study and primary data from in-depth interview. The researcher arranged a trip to the region of Xinjiang between June 23rd and June 30th, 2015 to interview 32 key informants including 8 government officials who were in charge of economic and social policies, 8 private managers and 8 Han citizens and 8 minority citizens.

The results of the research showed that in the past 65 years; 1) the economy of the region of Xinjiang has rapidly developed. The people's income has increased. They can easily access to health care and education. Citizens among different religions, races and nationalities can live equally and harmoniously in the society; 2) the central government and local government are policy makers taking into account the state of local minorities. For example, they have the 'go-west' policy which is a policy that promotes economic development of minority communities, suitable with local living conditions. The Policy implementation is conducted by the

state bureaucracy efficiently and effectively; 3) the results of the research have been published in the form of academic articles in several newspapers. The ethnic minority development policy is worthwhile studying for other ethnic minorities in China and other countries of many races.

Policy recommendations are: 1) Chinese government should increase public relations to let people understand about the region of Xinjiang better so as to mitigate negative image of the region of Xinjiang. 2) the government as policy-makers should pay more attention to the economic and social inequality of the people within the region so as to prevent social gap; 3) In the academic field, the research on the natural resources and environment should be conducted, in addition to the economic and social dimension.

Keywords: Policy, development, economic, social, minority autonomous regions

บทนำ

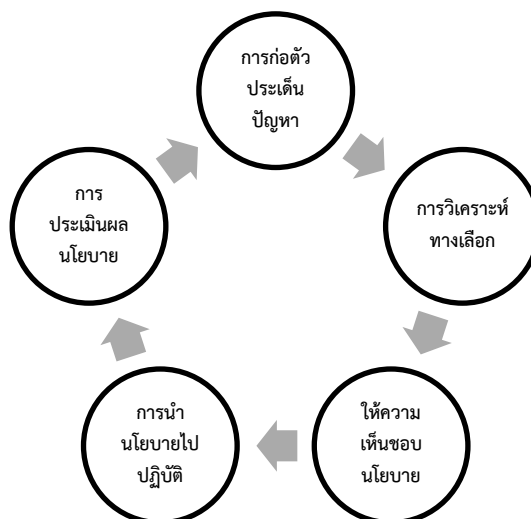
ประเทศจีนมีประวัติยาวนานกว่า 5000 ปี มีชนเผ่าต่าง ๆ มากถึง 56 ชนเผ่า นอกจากชาวฮั่นแล้วยังมีชนกลุ่มน้อย 55 เผ่า จีนเจียงซึ่งเป็นเขตปกครองตนเองที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดของจีนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีกลุ่มชาติพันธุ์อยู่ร่วมกันถึง 47 ชนเผ่า โดยกลุ่มชาติพันธุ์ที่เก่าแก่มากที่สุด 13 ชนเผ่ามีความหลากหลายทางชาติพันธุ์และศาสนาในระยะเวลา 5 ปี (ปี 2010-2015) ตามที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ ถึงเหตุการณ์ในจีนเจียงอยู่บ่อยครั้งจนกลายเป็นภาพลักษณ์ทางลบ ทำให้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าคนจีนเจียงเป็นคนชายขอบมีความเป็นอยู่ที่ยากจน ดังนั้น การศึกษาสถานการณ์ที่แท้จริงของการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคมของจีนเจียงการศึกษา นโยบายส่งเสริมการพัฒนาชนกลุ่มน้อย รวมถึงเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับจีนเจียงจึงมีความสำคัญยิ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการพัฒนาของจีนเจียงทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม
2. เพื่อศึกษานโยบายของรัฐบาลจีนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชนกลุ่มน้อยในจีน ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม
3. เพื่อเอาผลของการศึกษาเป็นข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายพัฒนาชนกลุ่ม

กรอบแนวคิดนำในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดนำนโยบายสาธารณะ การก่อตัวประเด็นปัญหา การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ ประเมินผลนโยบาย สืบต่อหรือยุตินโยบาย ดังต่อไปนี้

ที่มา : ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาเอง

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มุ่งศึกษาสภาพการณ์ของเขตปกครองตนเองซินเจียงทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมจากข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องทางตรงเป็นหลัก (In-depth Interview) และทุติยภูมิ (Secondary Data) เน้นการศึกษาเอกสาร (Documentary Study) จากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ ทั้งในประเทศจีน ประเทศไทยและแหล่งอื่น ๆ ในต่างประเทศโดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์สังเคราะห์เพื่อเรียบเรียงและนำเสนอผลการศึกษารูปแบบของรายงานเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยอาศัยตาราง แผนภูมิ รูปภาพ และแผนผังในการประกอบการอธิบาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การทบทวนเอกสาร (Documentary Review) โดยพิจารณาจากเอกสารที่มีความน่าเชื่อถือ เช่น เอกสารทางวิชาการ บทความทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากตำรา โดยผู้วิจัยเลือกใช้ประกอบเท่าที่จำเป็นเพื่อพิจารณาถึงกระบวนการดำเนินงาน

2. ผู้วิจัยได้ส่งหนังสือถึงสถานทูตจีนประจำประเทศไทย เพื่อให้ทางสถานทูตจีนทำหนังสือถึงรัฐบาลท้องถิ่น เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทาง การสัมภาษณ์และสังเกตการณ์ หลังจากประสานงานเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้เดินทางไปเขตปกครองตนเองซินเจียงระหว่างวันที่ 23 ถึง 30 มิถุนายน ปี 2015 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องและเป็นผู้ที่มีความรู้ด้านนโยบายสาธารณะและการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมจีนจำนวน 32 คน

เครื่องมือเก็บข้อมูล

เครื่องมือในการเก็บข้อมูลมี 2 ลักษณะ คือ 1) การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่มีการวางแผนการสัมภาษณ์ไว้ก่อนล่วงหน้าอย่างเป็นขั้นตอนแบบเข้มงวดพอประมาณและประณีตในการสัมภาษณ์มีโครงสร้างแบบหลวม (Loosely structure) 2) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับแนวประเด็นสัมภาษณ์และลำดับขั้นตอนของการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้าเป็นการพูดคุยสนทนาตามธรรมชาติ (Naturalistic Inquiry)

ความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ

ในการตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูลผู้วิจัยใช้ 2 วิธีสอบทานข้อมูลและข้อค้นพบ ได้แก่ (1) การตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) คือตรวจสอบข้อมูลต่างเวลา ต่างสถานที่ และกลุ่มเป้าหมายสามกลุ่มใหญ่ได้แก่ ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป (2) การตรวจสอบซ้ำกับผู้ที่ให้ข้อมูล เพื่อพิจารณาถึงความสอดคล้องหรือความเป็นไปในทิศทางเดียวกันของข้อค้นพบ ในกรณีที่มิประเด็นขัดแย้งหรือแตกต่าง ได้ทำการค้นหาคำอธิบายเพื่อแยกข้อขัดแย้งซึ่งอาจเป็นเพียงลักษณะเฉพาะของรายประเด็น

การวิเคราะห์ข้อมูล

จัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้มาเพื่อให้ข้อมูลมีชัดเจนเพื่อเชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ อาศัยการตีความข้อมูลเป็นการแปลความหมายหรือบรรยายลักษณะและคุณสมบัติของข้อมูลที่มีอยู่โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาเพิ่มเติมจนเกิดความกระจ่างโดยอิงหลักการอธิบายเหตุผลเชิงตรรกะ (Logical Analysis)

ผลของการศึกษา

1. บริบทของเขตปกครองตนเองซินเจียง (Xinjiang Autonomous Region)

เขตปกครองตนเองซินเจียง ตั้งอยู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือของจีนมีเนื้อที่ทั้งหมด 1.66 ล้านตารางกิโลเมตรซึ่งคิดเป็น 1 ใน 6 ของพื้นที่ทั้งประเทศ เป็นเขตปกครองตนเองที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดในประเทศและยังเป็นเขตการปกครองที่มีพื้นที่และชายแดนติดกับประเทศอื่นมากที่สุด โดยทิศตะวันออกติดกับมองโกเลีย และมองโกเลีย ทิศใต้ติดกับเขตปกครองตนเองทิเบต ทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดกับประเทศมองโกเลีย ทิศตะวันตกติดกับประเทศรัสเซีย คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน และทาจิกิสถาน และทิศตะวันตกเฉียงใต้ติดกับอัฟกานิสถาน ปากีสถาน และอินเดีย

เขตปกครองตนเองซินเจียงประกอบด้วยประชากรชนชาติต่าง ๆ อยู่ทั้งสิ้น 47 ชนชาติ โดยเป็นชนกลุ่มน้อยชาวยูยกูร์ร้อยละ 45.62 เมื่อสิ้นปี 2014 เขตปกครองตนเองซินเจียงมีประชากรทั้งสิ้น 22.98 ล้านคนโดยร้อยละ 53.93 ของประชากรทั้งหมดอาศัยอยู่ในเขตชนบทและร้อยละ 46.07 อาศัยอยู่ในเขตเมือง มีสัดส่วนของประชากรชายและหญิงที่ร้อยละ 50.66 และ 49.34 ตามลำดับ โดยประชากรส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 45.38 ประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมและมีอัตราการว่างงานอยู่ที่ร้อยละ 3.17

2. การพัฒนาเศรษฐกิจซินเจียง

ดัชนีทางเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญ

หลายสิบปีที่ผ่านมาเศรษฐกิจของซินเจียง ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในปี 2014 เขตปกครองตนเองซินเจียงมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมเท่ากับ 927.35 พันล้านหยวน มีรายได้ต่อหัวของประชากรอยู่ที่ 40,648 หยวนหรือประมาณ 200,000 บาท ในปี 2014 เขตปกครองตนเองซินเจียงมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมมาจากภาคการเกษตร ร้อยละ 16.6 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 42.6 และอุตสาหกรรมด้านการบริการ ร้อยละ 40.8

ภาคการเกษตร

ในอาณาบริเวณพื้นที่อันกว้างใหญ่ของเขตการปกครองตนเองซินเจียงนั้น พื้นที่ทางปศุสัตว์ของเขตการปกครองตนเองซินเจียงคิดเป็น ร้อยละ 20 ของพื้นที่ปศุสัตว์ทั้งประเทศ จัดว่ามีอาณาบริเวณที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของประเทศอีกด้วยในปี 2014 มีมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรทั้งสิ้น 274.40 พันล้านหยวน โดยมูลค่าจากการเพาะปลูกมากที่สุด 195.51 พันล้านหยวน ตามมาด้วยการเลี้ยงสัตว์และการป่าไม้ ตามลำดับ ทั้งนี้ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญของเขตปกครองตนเองซินเจียง ได้แก่ จำพวกธัญพืช เช่น ซีเรียล ข้าวสาลี ข้าวโพด และผลไม้ เช่น บัทรูด และองุ่น

ภาคอุตสาหกรรม

ในปี 2014 เขตปกครองตนเองซินเจียงมีมูลค่าผลผลิตด้านอุตสาหกรรม (Gross Industrial Output Value) ทั้งสิ้นราว 0.94 ล้านล้านหยวน โดยมีมูลค่าเพิ่มของผลผลิตอุตสาหกรรม (Value-added of Industry) อยู่ที่ 0.32 ล้านล้านหยวนและมีสัดส่วนร้อยละ 30 ของประเภทอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม

อุตสาหกรรมหลักของเขตปกครองตนเองซินเจียงอยู่ในเมืองเค่อลาม่า (Karamay) เมืองปาอินกวงเหลิง (Bayangol) และเมืองอุหู่มี (Urumqi) อุตสาหกรรมหลักที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและน้ำมัน อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมการทำสินแร่ อุตสาหกรรมเครื่องมือเครื่องจักรสำหรับก่อสร้าง และอุตสาหกรรมพลังงานไฟฟ้า เป็นต้น ขณะที่รัฐวิสาหกิจมีบทบาทที่สำคัญต่อภาคอุตสาหกรรมหนักของเขตปกครองตนเองซินเจียง ภาคเอกชนก็ยังคงได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และก่อให้เกิดบริษัทที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง อาทิเช่น Xinjiang Tianshan Wool Tex Stock Co. Ltd., Markor Furniture Co. Ltd., FLEs, Guanghui Co. Ltd. และ Datianchi Co. Ltd. เป็นต้น

รัฐบาลจีนได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีความได้เปรียบของเขตฯ ซินเจียงอย่างมาก เช่น อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมถ่านหินและก๊าซธรรมชาติ อุตสาหกรรมพลังงานหมุนเวียน และอุตสาหกรรมไฟฟ้าพลังงานต่าง ๆ เป็นต้น โดยตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (ปี 2016–2020) เขตฯ ซินเจียงมีเป้าหมายในสร้างเขตฯ ซินเจียงให้เป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมถ่านหินและเคมีขนาดใหญ่ของประเทศจีน คาดว่าในปี 2016 เขตฯ ซินเจียงจะมีปริมาณถ่านหินและก๊าซธรรมชาติสูงถึง 1,100 ล้านลูกบาศก์เมตร

ภาคบริการ

ธุรกิจการท่องเที่ยว

เขตปกครองตนเองซินเจียงมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายหลายแห่ง อาทิ Heavenly Lake, Bosteng Lake, ruins of Loulan และ Gaochang Ancient City เป็นต้น ปัจจุบัน เขตฯ ซินเจียงได้วางแนวทางการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวระดับชาติ เช่น ทะเลสาบคานาสือ ทะเลสาบเทียนฉือ ฯลฯ และพัฒนาเมืองท่องเที่ยวที่มีลักษณะโดดเด่นเฉพาะตัว เช่น นครอุรุมฉี เมืองทูลูฟาน เมืองคาสือ เมืองเค่อลาม่าอี และเมืองซือเหอจือ เป็นต้น พร้อมทั้งส่งเสริมการจัดงานแข่งขันกีฬาทางน้ำแข่งและหิมะ รวมถึงเทศกาลน้ำแข็งและหิมะ นอกจากนี้ เขตฯ ซินเจียงจะเร่งการเปิดเส้นทางสำคัญที่เชื่อมโยงมณฑลภายในประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวอีกด้วย

ในปี 2014 เขตปกครองตนเองซินเจียงมีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งสิ้น 497.04 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจากปี 2013 ซึ่งอยู่ที่ 585.02 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทั้งนี้ มีจำนวนนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศทั้งสิ้น 1.50 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ 1.43 ล้านคน โดยเป็นนักท่องเที่ยวจากเยอรมันมากที่สุด และเป็นนักท่องเที่ยวชาวฮ่องกง มาเก๊า และได้หวันทั้งสิ้นราว 63,431 คน

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการของบริษัททัวร์แห่งหนึ่งทราบข้อมูลว่า คนจีนเจียงซูรักประเทศไทย เป็นอย่างดี ทุกคนอยากมาเที่ยวเมืองไทยโดยเฉพาะเที่ยวทะเล เนื่องด้วยว่าจีนเจียงเป็นพื้นที่หนึ่งที่ห่างไกลจากทะเลมากที่สุด ดังนั้นทุกคนปรารถนา ใฝ่ฝันอยากมาเที่ยวทะเล ทุกปีจีนเจียงมีนักท่องเที่ยวประมาณ 50,000 คน มาเที่ยวประเทศไทย แต่คนไทยไปเที่ยวจีนเจียงค่อนข้างน้อย ปีหนึ่งไม่ถึง 3,000 คน คนไทยที่ไปส่วนมากไปเที่ยวเส้นทางสายไหม และไปถึงจีนเจียง ผู้จัดการบริษัททัวร์เล่าให้ฟังว่าสาเหตุสำคัญที่คนไทยไม่ค่อยได้ไปเที่ยวจีนเจียง เพราะคนไทยกลัวเรื่องความปลอดภัย เพราะไม่ว่าจะเป็นสื่อทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ต่างปรากฏข่าวความรุนแรงที่จีนเจียง ทำให้คนไทยไม่กล้าไปเที่ยว

การลงทุนจากต่างประเทศ

จากข้อมูลการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติพบว่า ในปี 2014 มีโครงการลงทุนจากต่างประเทศ 49 โครงการ ทั้งนี้คิดเป็นมูลค่าการทำสัญญาทั้งสิ้น 526.04 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในเขตปกครองตนเองซินเจียงยังมีมูลค่าการลงทุนไม่สูงมากนัก เนื่องจากจำนวนของประชากรที่มีน้อยและระบบคมนาคมที่ยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควรโดยนักลงทุนจากต่างประเทศที่สำคัญมาจากประเทศเยอรมนี ออสเตรเลีย และสิงคโปร์ ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมการแปรรูปพลังงานไฟฟ้า ก๊าซธรรมชาติ และเหมืองแร่ ทั้งนี้ รัฐบาลท้องถิ่นในภาคตะวันตกของประเทศจีนได้ลดการเก็บภาษีกับบริษัทลงทุนต่างชาติลงมา ร้อยละ 10 โดยมีเงื่อนไขว่าบริษัทต้องส่งออกสินค้ามากกว่าร้อยละ 70 ของมูลค่าผลผลิตทั้งหมด เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ

จากการพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ของกรมพาณิชย์เขตฯ ซินเจียงได้ความว่ายังไม่มียุทธศาสตร์การลงทุนที่จีนเจียง อาจจะเป็นเพราะคนไทยยังไม่ค่อยรู้จักจีนเจียง ทางจีนอยากให้มีบริษัทไทยไปลงทุนที่จีนเจียง

การค้าระหว่างประเทศ

ในปี 2014 มูลค่าการนำเข้า-ส่งออกของเขตปกครองตนเองซินเจียงเท่ากับ 27.67 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยมูลค่าการส่งออกเท่ากับ 23.48 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.43 และมีมูลค่าการนำเข้าเท่ากับ 4.19 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

การค้าต่างประเทศของเขตปกครองตนเองซินเจียงมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในหลายปีที่ผ่านมา โดยตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน และอุซเบกิสถาน ตามลำดับ ทั้งนี้ผลิตภัณฑ์ส่งออกส่วนใหญ่ ได้แก่ รองเท้าน้ำมันดิบ และมะเขือเทศกวน เป็นต้น

ทางด้านการนำเข้าสินค้านั้น เขตปกครองตนเองซินเจียงมีการนำเข้าสินค้าในปริมาณมากที่สุด ได้แก่ คาซัคสถาน เยอรมัน และสหรัฐอเมริกาตามลำดับ โดยมีผลิตภัณฑ์นำเข้าหลัก คือ น้ำมันดิบ เหล็กม้วน และเครื่องหนังสัตว์

สำหรับการค้าระหว่างประเทศไทยกับจีนเจียงก็มีอยู่ไม่น้อย ที่จีนเจียงมีบริษัทผลิตกังหันลมผลิตไฟฟ้าที่ใหญ่ที่สุดของจีนมีการขายชุดกังหันลมผลิตไฟฟ้าให้กับประเทศไทย 65 ชุด มูลค่าหลายพันล้านบาท มีอีกบริษัทหนึ่งที่ได้เยี่ยมชมบริษัทผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าและสายไฟที่ใช้กับระบบรถไฟความเร็วสูงและระบบรถไฟฟ้ามหานคร และสายไฟให้กับประเทศไทย และยังมีแนวความคิดที่จะมาตั้งบริษัทในไทย นอกจากนั้นผลผลิตทางการเกษตร เช่นองุ่น แอปเปิ้ลและผลไม้สดอื่น ๆ ก็มีส่งมาขายในประเทศไทย สินค้าของไทยส่งไปขายที่จีนเจียงยังน้อยมาก ทั้งจากสถิติของกรมศุลกากรและการสำรวจตลาด ไม่พบสินค้าไทย

ตลาดผู้บริโภค

ในปี 2014 ประชากรในเขตเมืองของเขตปกครองตนเองซินเจียงมีรายได้สุทธิส่วนบุคคลเท่ากับ 23,214 หยวนต่อปี ในขณะที่ค่าครองชีพต่อหัวของประชากรในเขตเมืองในปี 2014 อยู่ที่ 17,684.50 หยวน โดยมีการใช้จ่ายในสินค้าประเภทอาหารมากที่สุด 5,529.70 หยวน ตามมาด้วยค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 3,262.80 หยวน และการคมนาคมและการสื่อสาร 2,406.70 หยวน ตามลำดับ

ทางด้านค่าครองชีพต่อหัวของประชากรเขตชนบทในปี 2557 อยู่ที่ 7,365.30 หยวน โดยมีการใช้จ่ายในสินค้าประเภทอาหารมากที่สุดสูงถึง 2,540.20 หยวน ตามมาด้วยค่าใช้จ่ายทางด้านที่อยู่อาศัย 1,412.80 หยวน และค่าใช้จ่ายด้านการคมนาคมและการสื่อสาร 1,010.40 หยวน

ทั้งนี้ เขตปกครองตนเองซินเจียงมีศูนย์การค้าและห้างสรรพสินค้าหลัก ๆ ได้แก่ Urumqi Tianshan Department Store, Urumqi Youhao Department Store, Xinjiang Department Store, Hongshan Shopping Arcade, Urumqi Dashizi Commercial Building, Tulufan Department Store, Hami Department Store และ XinjianShengchanJiansheBingtuan Department Store รวมถึงห้างสรรพสินค้าประเภทค้าส่งที่มีชื่อจากต่างชาติ เช่น คาร์ฟูของฝรั่งเศส

เป็นที่สังเกตได้ว่าในเมืองใหญ่ ๆ ของซินเจียงมีห้างสรรพสินค้าเป็นจำนวนมาก ทั้งห้างเล็กห้างใหญ่ สินค้าในห้างสรรพสินค้าเป็นสินค้าที่มีชื่อเสียง จำนวนไม่น้อยเป็นสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ และมีผู้คนเดินในห้างสรรพสินค้า ช็อปปิ้ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงกำลังซื้อของคนมีมาก ไม่ด้อยกว่าเมืองอื่น มณฑลอื่นของจีน ผู้คนที่มาเดินห้าง ช็อปปิ้งที่ห้าง หน้าตาอ้วนแอ้ม ดูมีความสุข

การคมนาคม

การคมนาคมในซินเจียงมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ถือเป็นการเปลี่ยนวิถีการเดินทางของผู้คน โดยเมื่อปีค.ศ.1978 ซึ่งเป็นปีแห่งการเริ่มปฏิรูปเศรษฐกิจของจีน การเดินทางโดยรถไฟจากอุรุมชีไปยังปักกิ่งใช้ระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์ แต่ในปัจจุบันเดินทางโดยเครื่องบินใช้ระยะเวลาเพียง 3 ชั่วโมงเท่านั้น ทั้งยังมีเส้นทางรถไฟความเร็วสูงรางคู่ หลาน-ซิน (Lanzhou-Xinjiang High Speed train) เชื่อมโยงเครือข่ายเส้นทางคมนาคมไปยังจีนตะวันตก เชื่อมโยงนครหลานโจว เมืองเอกมณฑลกานซูผ่านมณฑลชิงไห่ไปสิ้นสุดยังนครอุรุมชี นอกจากนี้จะมีการขยายเส้นทางไปยังเอเชีย และยุโรป ระยะทางทั้งหมด 1,776 กิโลเมตรด้วยโดยแบ่งเป็นระยะทางในเขตซินเจียง 713 กิโลเมตร ในมณฑลชิงไห่ 268 กิโลเมตร ในมณฑลกานซู 796 กิโลเมตร ออกแบบให้ใช้ความเร็วที่ 200 – 250 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งเป็นเส้นทางเดินขบวนรถไฟความเร็วสูงที่ยาวที่สุดในประเทศจีน และนับเป็นเส้นทางสายแรกที่สร้างขึ้นในภูมิภาคที่ราบสูง โดยผลจากการสร้างรถไฟความเร็วสูงทำให้สามารถลดระยะเวลาการเดินทางลงอาทิ จากอุรุมชี – อุลู่พาน ใช้เวลาเพียง 40 นาที อุรุมชี – หลานโจวใช้เวลา 7 – 9 ชั่วโมง

ตามแผนปฏิบัติการสร้าง “ระเบียงเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม” รัฐบาลจีนกำลังเร่งก่อสร้างทางรถไฟความเร็วสูง หลานโจว-ซีอาน ระยะทาง 676 กิโลเมตร ซึ่งขณะนี้ต้องใช้เวลา 9 ชั่วโมง 11 นาที ในการเดินทางด้วยรถไฟธรรมดา โดยคาดว่าเส้นทางรถไฟความเร็วสูงเส้นนี้จะสร้างเสร็จภายในธันวาคม ปี 2015 เมื่อสร้างเสร็จจะทำให้เวลาในการเดินทางโดยรถไฟความเร็วสูงเหลือเพียงสามชั่วโมงครึ่งเท่านั้น โดยเมื่อรถไฟความเร็วสูงเชื่อมโยงบกับซีอานแล้วจะทำให้อุรุมชีเชื่อมโยงบกับโครงข่ายการรถไฟความเร็วสูง

ของจีนได้ทั้งหมด และสามารถ่นระยะเวลาการเดินทางได้ เช่นจากอู๋หมี่-ปักกิ่งใช้เวลา 16 ชั่วโมง อู๋หมี่-กว่างโจวใช้เวลา 20 ชั่วโมง และอู๋หมี่-เซี่ยงไฮ้ใช้เวลาเพียง 22 ชั่วโมง

ขณะที่การเชื่อมโยงกับต่างประเทศนั้นจะเน้นที่เมืองอู๋หมี่และเมืองคังการ์หรือคาสือตาม สำเนียงจีนกลาง ในขณะที่รัฐบาลได้เร่งก่อสร้างรางรถไฟหลายโครงการเพื่อสามารถเชื่อมโยงการ คมนาคมกับประเทศโดยรอบ เช่น โครงการ “ระเบียงเศรษฐกิจจีน-ปากีสถาน” ที่อนุมัติเงินลงทุนจำนวน 45,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สร้างทางเชื่อมจีนเจียงกับ Gwadar Deep-Sea Port ทางหลวง ทางรถไฟ ท่อน้ำมัน ท่อก๊าซ Optical Fiber Communication, Gwadar New Airport ของปากีสถาน เป็นต้น ซึ่งรถไฟ สายนี้มีความยาว 1,196 กิโลเมตร คาดว่าจะสร้างเสร็จ ปีค.ศ. 2018 หลังการก่อสร้างแล้วเสร็จเมือง Gwadarจะกลายเป็นศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจเขตใหม่

นอกจากนี้รัฐบาลจีนยังมีโครงการสร้างทางรถไฟเพื่อเชื่อมจีน เอเชียกลาง และยุโรป โดยเริ่ม อย่างเป็นทางการแล้วเมื่อวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2015 มีการวางรางรถไฟ 500 เมตร ซึ่งเริ่มจากสถานีฮามี ของจีนเจียง และมีการขยายไปทางตะวันออกเชื่อมกับท่าเรือเทียนจิน ขยายไปยังทางตะวันตกเชื่อมกับ ยุโรป ทำให้โครงข่ายทางรถไฟของจีน 5 แนวราบ 5 แนวตั้ง ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างอย่างสมบูรณ์ โดยทาง รถไฟใหม่นี้เชื่อมโยงกับทางรถไฟเดิมที่หลานโจว และมองโกเลียใน ส่วนเส้นทางที่ขยายเพิ่มเติมนั้นมื ความยาวทั้งหมด 629.9 กิโลเมตร เฉพาะส่วนที่อยู่ในเขตจีนเจียง มีความยาวทั้งหมด 211 กิโลเมตร ด้วยเงินลงทุนจำนวน 9,870 ล้านหยวน มาตรฐานของการออกแบบคือ 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

คณะกรรมการพัฒนาและปฏิรูปเขตปกครองตนเองให้ข้อมูลว่า ภายใน 5-10 ปีจะมีการสร้าง ทางรถไฟที่สามารถเดินทางไปยังเมืองละแวกใกล้เคียงจีนเจียง เพื่อตอบสนองการเดินทางของประชาชน และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในจีนเจียงและแม้ว่าจีนเจียงจะมีการขยายสถานีรถไฟ แต่ก็ยังมื ความล่าช้าหลังกว่าเมืองอื่น ๆ อีกมาก กล่าวคือ ในปี ค.ศ. 2014 จีนเจียงมีรางรถไฟยาว 4,911 กิโลเมตร เพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ. 2010 จำนวน 518 กิโลเมตรเท่านั้น

สำหรับ Asia-Europe Land Bridge เป็นงานสำคัญที่สุดงานหนึ่งในปี ค.ศ. 2015 เป็นโครงการ เชื่อมโยงจีนตะวันออก จีนตะวันตก เอเชียกลาง และยุโรป และเฉพาะ Land Pot ที่จีนเจียง มีการลงทุน 4,000 ล้านหยวน โดยทางด้านตะวันออกเริ่มจากท่าเรือเหลียน หยุนกั่ง ที่มณฑลเจียงซู ผ่านจีนเจียง และ ไปสิ้นสุดที่ ท่าเรือรอตเทอร์ดัม ประเทศฮอลแลนด์ ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจสามารถสรุปเป็นตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.1 ดัชนีทางเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญของเขตปกครองตนเองซินเจียง

ดัชนีทางเศรษฐกิจ	2010	2011	2012	2013	2014	การเปลี่ยนแปลงเทียบกับปี 2013 (%)
	มูลค่า	มูลค่า	มูลค่า	มูลค่า	มูลค่า	
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในณฑล (พันล้านหยวน)	543.70	661.00	750.50	836.02	927.35	10.92
Per Capita GRP (หยวน)	25,034.00	30,087.00	33,796.00	37,181.00	40,648.00	9.32
มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม						
- อุตสาหกรรมภาคการเกษตร (พันล้านหยวน)	107.90	113.90	132.10	146.83	153.86	4.79
- อุตสาหกรรมภาคการผลิต (พันล้านหยวน)	259.20	322.60	348.20	377.70	394.90	4.55
- อุตสาหกรรมการผลิต	216.10	270.00	285.00	303.53	317.96	4.75
- อุตสาหกรรมการก่อสร้าง	43.10	52.60	63.20	74.17	86.75	16.96
- อุตสาหกรรมภาคบริการ (พันล้านหยวน)	176.70	224.50	270.30	311.50	378.59	21.54
มูลค่าเพิ่มของผลผลิตอุตสาหกรรม (พันล้านหยวน)	208.60	256.40	272.42	293.39	315.13	7.41
การลงทุนในสินทรัพย์ถาวร (พันล้านหยวน)	354.00	471.30	625.80	814.84	944.77	15.95
การค้าปลีก (พันล้านหยวน)	132.40	155.70	179.89	203.92	243.65	19.48
เงินเฟ้อ (ดัชนีราคาผู้บริโภค, %)	4.30	5.90	3.80	3.90	2.10	-46.15
มูลค่าการส่งออก (พันล้านเหรียญสหรัฐฯ)	13.00	16.80	19.30	22.27	23.48	5.43
มูลค่าการนำเข้า (พันล้านเหรียญสหรัฐฯ)	4.20	5.90	5.80	5.29	4.19	-20.79
การลงทุนจากต่างประเทศ						
- มูลค่าของสัญญา (ล้านเหรียญสหรัฐฯ)	300.90	558.30	610.60	360.34	526.04	45.98
- มูลค่าการลงทุนจริง (ล้านเหรียญสหรัฐฯ)	237.40	334.90	408.00	481.02	417.00	-13.31

ที่มา : Xinjiang Statistical Yearbook 2015

3. สังคม และวัฒนธรรม

3.1 ด้านการศึกษา

ก่อนสถาปนาเป็นสาธารณรัฐประชาชนจีน ในซินเจียงมีมหาวิทยาลัยเพียง 1 แห่ง มีโรงเรียนมัธยม 9 แห่ง และโรงเรียนประถม 1,355 แห่ง มีอัตราการเข้าเรียนของเด็กในวัยเรียนเพียงร้อยละ 19.8 มีประชากรที่ไม่ได้รับการศึกษาถึงร้อยละ 90 ขึ้นไป แต่หลังจากสถาปนาเป็นสาธารณรัฐประชาชนจีน การศึกษาในซินเจียงได้รับการพัฒนามากขึ้น โดยในปัจจุบันใช้นโยบายการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี และสามารถแก้ปัญหาผู้คนที่ไม่ได้รับการศึกษาได้เกือบทั้งหมด

ขณะที่การศึกษาผู้ใหญ่และอาชีวศึกษาจากที่ไม่เคยมี ได้รับการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ ในปี ค.ศ. 2006 ได้สร้างกลไกและสร้างหลักประกันในงบประมาณการศึกษาภาคบังคับ โดยโรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยมในซินเจียงทุกแห่งได้รับการยกเว้นค่าเล่าเรียนต่อมาในปีค.ศ. 2013 มีสวัสดิการให้เบี้ยเลี้ยงสำหรับนักเรียนที่มีฐานะยากจนอีกด้วยและนับตั้งแต่ปีค.ศ. 2014 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ทุ่มงบประมาณราว 129 ล้านหยวน เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาฐานะยากจนในระดับอุดมศึกษา 51,000 คน และนักเรียนอาชีวศึกษาและมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีฐานะยากจน 95,000 คน ในจำนวนนี้ร้อยละ 70 ขึ้นไปเป็นนักเรียนชนกลุ่มน้อย

ปี ค.ศ. 2014 ซินเจียงได้รับการจัดสรรงบประมาณการศึกษาประมาณ 38,770 ล้านหยวน เพิ่มขึ้นร้อยละ 32.3 เมื่อเทียบกับปี ค.ศ. 2013 โดยปี ค.ศ. 2014 ซินเจียงมีโรงเรียนประถมศึกษา 4,159 แห่ง มีนักเรียนทั้งสิ้น 2,012,000 คน มีอัตราการเข้าเรียนของนักเรียนในวัยเรียนร้อยละ 99.6 ขณะที่จำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษา 1,973 แห่ง มีนักเรียนทั้งหมด 1,722,000 คน ส่วนสถาบันอุดมศึกษามี 32 แห่ง มีนักศึกษา 241,000 คน และมีนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกทั้งหมด 10,300 คน

รัฐบาลจีนมีนโยบายส่งเสริมการศึกษาชนกลุ่มน้อย โดยตั้งแต่ทศวรรษที่ 1950 รัฐบาลจีนได้ให้สิทธิประโยชน์พิเศษสำหรับชนกลุ่มน้อยในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพื่อเพิ่มสัดส่วนอัตราการเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ส่วนนโยบายหรือโครงการที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมการศึกษาของผู้คนในซินเจียง อาทิ โครงการบ่มเพาะบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์ โดยการส่งนักเรียนชนกลุ่มน้อยไปศึกษาต่อต่างประเทศ นอกจากนี้ การเรียนการสอนในชั้นเรียนรัฐบาลจีนยืนยันที่จะใช้ภาษาของชนเผ่า นั้น ๆ ในการดำเนินการการเรียนการสอน นอกจากนี้ในช่วงหลายปีที่ผ่านมารัฐบาลจีนได้จัดสรรงบประมาณเป็นกรณีพิเศษในการแต่งตั้งข้าราชการอายุคุร์ คาซัค มองโก คีร์กีซ เป็นต้น สามารถตอบสนองชนกลุ่มน้อยในการใช้หนังสือตำราที่เป็นภาษาของชนกลุ่มนั้น ๆ ส่วนการสอบเอ็นทรานซ์ที่จัดขึ้นปีละครั้งนั้น ข้อสอบใช้ภาษาอายุคุร์ ภาษาฮั่น ภาษาคาซัค ภาษามองโก หรือภาษาประจำท้องถิ่นของชนกลุ่มน้อยด้วยเช่นกัน อีกทั้งตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004 ยังมีนโยบายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในชนกลุ่มน้อยด้วยเพื่อบรรลุเป้าหมายและทำให้นักเรียนชนกลุ่มน้อยที่จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายแล้วสามารถใช้ภาษาจีนและภาษาชนกลุ่มน้อยของตนได้นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 2008 ภายใต้ข้อเสนอของผู้นำอายุคุร์ ซินเจียงได้ดำเนินการอบรมครูให้สามารถใช้ได้ 2 ภาษาและดำเนินการการเรียนการสอน 2 ภาษา และได้พิสูจน์ว่าการเรียนการสอน 2 ภาษานั้น สามารถเพิ่มพูนความเข้าใจระหว่างชนกลุ่มน้อยและชนเผ่า ถือเป็นหนึ่งมาตรการในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติ จนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืน รวมทั้งยัง

ส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของชนเผ่าเพื่อให้นักเรียนในพื้นที่ชายแดนและพื้นที่ทุรกันดารมีโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา รัฐบาลจีนได้ดำเนินการโครงการจัดตั้งโรงเรียน 13 แห่งในปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้และมณฑลอื่น ๆ ที่มีความเจริญก้าวหน้าด้านเศรษฐกิจ เพื่อเป็นโรงเรียนสอนในระดับมัธยมปลายสำหรับชนกลุ่มน้อยอุยกูร์ด้วยเช่นกัน

3.2 ด้านชีวิตความเป็นอยู่และรายได้ของประชากร

ชีวิตความเป็นอยู่ของคนซินเจียงหลังจากขจัดความยากจนมีการพัฒนาสู่การมีกินมีใช้ คุณภาพชีวิตได้รับการยกระดับอย่างเห็นได้ชัด โดยในปี ค.ศ. 2014 รายได้ต่อคนของชาวซินเจียงอยู่ที่ 22,160 หยวน คิดเป็น 48 เท่าเมื่อเทียบกับปี ค.ศ. 1978 ที่มีการปฏิรูปและเปิดประเทศ คิดเป็น 1.2 เท่าของปี ค.ศ. 2000 ที่ดำเนินนโยบายพัฒนาภาคตะวันตกของจีนหรือบุกเบิกภาคตะวันตก ส่วนรายได้ของ คนในเมืองอยู่ที่ 11,432 หยวน คิดเป็น 35 เท่าของรายได้เมื่อเทียบกับ ปีค.ศ. 1978 และเพิ่มขึ้นเป็น เท่าตัวจากปีค.ศ. 2001 ขณะที่เงินฝากเฉลี่ยต่อคนปี ค.ศ. 1955 อยู่ที่ 14 หยวน ปีค.ศ. 1978 อยู่ที่ 52 หยวน ปี ค.ศ. 2000 อยู่ที่ 4,913 หยวน ปี ค.ศ. 2014 อยู่ที่ 11,972 หยวน ส่วนรายจ่ายต่อคนใน ซินเจียงนั้น ปี ค.ศ. 1952 อยู่ที่ 122 หยวน ปี ค.ศ. 1978 อยู่ที่ 181 หยวน ปี ค.ศ. 2000 อยู่ที่ 2,662 หยวน ปี ค.ศ. 2014 อยู่ที่ 9,890 หยวน

การเพิ่มขึ้นของรายได้ของคนเมืองและชนบทนั้น มีแหล่งรายได้ที่ค่อนข้างหลากหลาย เช่น การปลูกฝ้าย ัญญาหาร พืชผล พืชเศรษฐกิจ ซึ่งล้วนแต่เป็นช่องทางเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรทั้งสิ้น โดยในปี ค.ศ. 2014 รายได้ของเกษตรกรเฉลี่ยต่อคนอยู่ที่ 8,296 หยวน มีรายได้จากการทำเกษตรกรรม ปลูกป่า ปลูกพืชผลร้อยละ 40 ของรายได้เกษตรกรทั้งหมด นอกจากนั้นการไปทำงานภาคตะวันออกของจีนถือเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่เพิ่มรายได้ในปี ค.ศ. 2014 เกษตรกรหรือชาวปศุสัตว์จากซินเจียงไปรับจ้างทำงานพิเศษในภาคส่วนต่างๆ จำนวน 1,500,000 คน ทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้นต่อคนอยู่ที่ 150 หยวนต่อปี นอกจากนี้การท่องเที่ยวและการพัฒนาที่เป็นแรงขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมชนกลุ่มน้อย เช่นเดียวกับการจ้างงานก็เป็นช่องทางหนึ่งในการเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวของชาวซินเจียง

จากการสังเกต ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร และอาชีพอิสระ อาทิ ช่างฝีมือ เป็นต้น โดยสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนมีชีวิตที่สงบสุขและเรียบง่าย การแต่งกาย การจับจ่าย ใช้สอยอยู่ในระดับพออยู่พอกิน นอกจากนี้จากการเยี่ยมชมบ้านและสัมภาษณ์ชาวบ้านอายุราว 50 ปี เล่าว่า ในวัยเด็กไม่มีถนนหนทาง เดินทางลำบาก ที่อยู่อาศัยก็คับแคบ ปัจจุบันครอบครัวมีสมาชิกทั้งหมด 8 คน ประกอบด้วยพ่อ แม่และลูก 4 คน ซึ่งแต่งงานไปแล้ว 2 คน คนหนึ่งแต่งงานแล้วย้ายออกไปสร้างครอบครัวใหม่ ส่วนอีกคนแต่งงานแล้วย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันและมีหลาน 2 คน โดยทั้ง 8 คน อาศัยร่วมกันในบ้าน 3 ชั้น 4 คูหา ชั้นที่ 1 เป็นที่อยู่อาศัยของคนในครอบครัว มีห้องรับแขก ห้องครัว ห้องนอน และมีเครื่องใช้ไฟฟ้าบ้านครบถ้วน ส่วนชั้น 2 และชั้น 3 ปล่อยให้เช่าระยะสั้นและระยะยาว ครอบครัวมีรายได้ดีพอสมควร และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นโยบายที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของจีนเจียง

4.1 ความเป็นมาของการสถาปนาเขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อย

หลังการปลดปล่อยของประเทศจีน นายเหมา เจ๋อตง และคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ร่วมกันทำการศึกษากันว่า จะใช้รูปแบบโครงสร้างใดในการบริหารประเทศ โดยมีความคิดเห็นเห็นว่า (1) ชนกลุ่มน้อยในประเทศจีนคิดเป็นเพียงร้อยละ 6 ของประชากรจีนทั้งหมด และอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจาย ระหว่างชาวฮั่นและชนกลุ่มน้อยก็อยู่อย่างปะปนกัน (2) การปฏิบัติชนกลุ่มน้อยในประเทศจีนมีจุดประสงค์คือ เพื่อการรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ได้ประสงค์จะแยกประเทศ ดังนั้น ระบบโครงสร้างอำนาจรัฐเป็นเอกเทศจะสอดคล้องกับสถานการณ์ประเทศจีนมากกว่า การใช้นโยบายการปกครองชนกลุ่มน้อยในประเทศที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ยังมีความเป็นไปได้ในด้านความเสมอภาคของชนกลุ่มน้อย รัฐบาลกลางได้รับฟังและเห็นด้วยในหลักการ

ในวันที่ 7 กันยายน 1949 นายกรัฐมนตรีโจวเอินไหล เป็นตัวแทนสภาปรึกษาการเมืองแห่งชาติรายงาน “ประเด็นสองสามประการเกี่ยวกับสภาปรึกษาการเมืองแห่งชาติ” ว่า “จักรวรรดินิยมต้องการแยกทิเบต ไต้หวัน และจีนเจียงของพวกเรา ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ พวกเราหวังว่าทุกชนชาติจะไม่ฟังการยุยงของจักรวรรดินิยม เพราะเหตุนี้ประเทศของเราจึงมีชื่อว่า “ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” ไม่ใช่สหพันธรัฐ ถึงแม้ว่าเราจะไม่ใช้สหพันธรัฐ แต่ได้มีการสนับสนุนระบบการปกครองตนเองในเขตชนชาติ

ในทศวรรษ 1950-1960 ประเทศจีนได้เริ่มดำเนินการส่งเสริมระบบการปกครองตนเองในเขตชนชาติ ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ.1955 ได้ก่อตั้งเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ และในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1958 ได้ก่อตั้งเขตปกครองตนเองกว่างซีจ้วงจากนั้นเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1958 ได้ก่อตั้งเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยและเดือนกันยายนปี ค.ศ. 1965 ได้ก่อตั้งเขตปกครองตนเองทิเบต

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญด้านความเสมอภาคและความสามัคคีของชนชาติต่าง ๆ เป็นอย่างมากในเดือนกรกฎาคม ปีค.ศ. 1950 นายเติ้ง เสี่ยวผิง ได้กล่าวเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีนว่า “ในประวัติศาสตร์จีน ชนกลุ่มน้อยและชาวฮั่นมีความบาดหมางกันมาก ต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนานจึงจะสามารถแก้ไขปัญหาคความบาดหมางระหว่างชนกลุ่มน้อยและชาวฮั่นได้สำเร็จ เราจึงต้องทำงานกันระยะยาว เพื่อแก้ไขปัญหาคความบาดหมางเหล่านี้ หากสามารถขจัดความบาดหมางเหล่านี้ไปได้ และชนกลุ่มน้อยต่างให้ความร่วมมือกัน ประเทศจีนจึงจะเป็นครอบครัวใหญ่ที่สมบูรณ์แบบ”

ในปี ค.ศ. 1956 – ค.ศ. 1957 นายเหมา เจ๋อตง ได้กล่าวเกี่ยวกับ “ความสัมพันธ์ 10 ประการ” และ “การแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในหมู่ประชาชนที่ถูกต้อง” ว่า ต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชาวฮั่นและชนกลุ่มน้อย ทุกชนชาติต้องมีความสามัคคีกัน เขาชี้ให้เห็นว่า “การรวมเป็นหนึ่งเดียวของประเทศ ความสามัคคีของประชาชนและทุกชนชาติเป็นหน้าที่ของพวกเขาและต้องทำให้สำเร็จ” เขายังวิเคราะห์ต่อไปว่า “ชนกลุ่มน้อยในประเทศจีนมีมากกว่า 30 ล้านคน ถึงจะคิดเป็นเพียงร้อยละ 6 ของประชากรทั้งหมด แต่อาศัยอยู่กันอย่างกว้างขวาง คิดเป็นร้อยละ 50 – 60 ของพื้นที่ทั้งหมด ดังนั้น จึงต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชาวฮั่นและชนกลุ่มน้อย สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ต้องเอาชนะลัทธิข้าหลวงอันนิยมในขณะเดียวกันต้องพิชิตลัทธิชนกลุ่มน้อยนิยม ทั้งสองลัทธิไม่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างความสมานฉันท์สามัคคีระหว่างชนชาติฮั่นกับชนกลุ่มน้อย

รัฐธรรมนูญ 1982 เป็นกฎหมายแม่บทและเป็นหลักการสำหรับการบัญญัติกฎหมาย “กฎหมายว่าด้วยการปกครองในเขตชนชาติ” เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 1981 ที่ประชุมสภาผู้แทนประชาชนครั้งที่ 2 สมัยที่ 6 ได้ผ่านมติ “กฎหมายว่าด้วยการปกครองในเขตชนชาติ” ทั้งหมดมี 64 มาตรา และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 1981

การประกาศใช้ “กฎหมายว่าด้วยการปกครองในเขตชนชาติ” ได้มีบทบาทสำคัญในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ การคุ้มครองสิทธิในเขตการปกครองตนเองของชนกลุ่มน้อย การพัฒนาสิทธิความเสมอภาค ความสามัคคี การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การส่งเสริมการปฏิรูป การพัฒนาความมั่นคงในพื้นที่เขตปกครองตนเอง และการรักษาความเป็นหนึ่งเดียวของประเทศ

4.2 นโยบายส่งเสริมการพัฒนาเขตปกครองซินเจียง

1) นโยบายการบริหารเขตปกครองตนเองได้มีการปฏิบัติอย่างแท้จริง ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1955 ซินเจียงได้สร้างเป็นเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ ได้สร้างเมืองปกครองตนเอง 5 เมือง 6 อำเภอ 42 ตำบล ใช้กฎหมายในการคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของชนกลุ่มน้อยในแต่ละแคว้น อำเภอ ตำบลจะมีชนกลุ่มน้อยดำรงตำแหน่งเป็นประธานแคว้น อำเภอ อัยการ ศาล เช่น เขตปกครองตนเองซินเจียงมีประธานและรองประธานทั้งหมด 9 คน ในจำนวนนี้มีชนกลุ่มน้อย 5 คน ด้วยรูปแบบต่าง ๆ ทั้งพรรคและรัฐบาลจีนได้สร้างผู้นำชนกลุ่มน้อยที่มีคุณภาพสูง ในปี ค.ศ. 1950 มีผู้นำชนกลุ่มน้อยอยู่ 3,000 กว่าคน ปัจจุบันผู้นำที่เป็นชนกลุ่มน้อยมีมากถึง 34,000 กว่าคน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 52 ของผู้นำทั้งหมด และมีกลุ่มวิชาชีพเฉพาะทาง 250,000 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 56 ของกลุ่มวิชาชีพเฉพาะทางทั้งหมด ผู้นำที่เป็นผู้หญิงของชนกลุ่มน้อย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 66 ของผู้นำหญิงทั้งหมด

2) นโยบายด้านการให้ความรู้ การศึกษา การอบรมและการสร้างความสามัคคีในชนกลุ่มน้อย ตั้งแต่ปี ค.ศ.1983 เป็นต้นมา ทุก ๆ 5 ปี ของเดือนพฤษภาคม จะมีการประชุมสมัชชาสร้างความสามัคคีระหว่างชนกลุ่มน้อย ในเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 2009 การประชุมสมัชชาชุดที่ 11 ได้มีมติสร้างความปรองดองสามัคคีระหว่างชนกลุ่มน้อย ซึ่งเป็นนโยบายฉบับแรกของจีน

3) กฎหมายคุ้มครองสิทธิการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนของชนกลุ่มน้อย เช่น วิทยุกระจายเสียงของซินเจียงกำหนดให้ใช้ภาษาอื่น อุยกูร์ มองโก คาซัคสถาน เป็นต้น ส่วนซินเจียงทีวี 3 ภาษา ภาษาอื่น อุยกูร์ คาซัคสถาน ในหนังสือพิมพ์และวารสาร ร้อยละ 70 ใช้ภาษาชนกลุ่มน้อย

4) รัฐบาลทุกระดับได้กำหนดนโยบายส่งเสริมให้ชนกลุ่มน้อยมีการเคารพประเพณีซึ่งกันและกัน ให้การดูแลพิเศษในด้านการฉลองวันเกิด งานศพ งานสมรส เป็นต้น ชนกลุ่มที่ยึดประเพณีการฝังศพ รัฐบาลก็ได้กำหนดพื้นที่เฉพาะในการฝังศพไว้ให้ เนื่องจากในซินเจียงมีมุสลิมอาศัยอยู่มาก ใน ปี ค.ศ 2004 ยังมีการกำหนดมาตรการควบคุมอาหารฮาลาลอีกด้วย

5) นโยบายด้านการให้สิทธิประโยชน์ด้านการศึกษากับชนกลุ่มน้อย ในปี ค.ศ. 2012 มีนักเรียนที่เป็นชนกลุ่มน้อย ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 57.3 ของนักเรียนทั้งหมด ครูชนกลุ่มน้อย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 55.8 ของครูทั้งหมด ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 เป็นต้นมา ในเขตซินเจียงมีนักเรียนทั้งหมด 2,005,0000 คน ได้รับการยกเว้นค่าหนังสือ นักเรียนที่อาศัยอยู่ในโรงเรียนยังได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลอีกด้วย

คณะนักวิจัยได้มีโอกาสเยี่ยมสถาบันอิสลามศึกษาของซินเจียง (Xinjiang Islamic Institute) ผู้บริหารของสถาบันรวมถึง อธิการบดี รองอธิการบดีและคณาจารย์ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี และมีการสัมภาษณ์อธิการบดี ซึ่งเป็นสมาชิกสภาประชาชนแห่งชาติ และเป็นสมาชิกสภาที่ปรึกษาทางการเมือง ท่านเป็น 1 ใน 60 ผู้แทนของเขต ซินเจียง จากการสัมภาษณ์มีเนื้อหาสาระที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งหลายประการ

“ศาสนาอิสลามเน้นส่งเสริมสันติสุข ต่อต้านการก่อการร้าย ในโลกนี้มีหลากหลายศาสนา ศาสนาอิสลามใช้ภาษาอาหรับ มีเพียงศาสนาอิสลามที่แปลว่าสันติภาพ ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามเรียกว่า ชาวมุสลิม ชาวมุสลิมมีหลักการไม่ใช้วาจาหรือการกระทำที่ทำร้ายผู้อื่น คัดค้านการใช้ความรุนแรง ศาสนาอิสลามประกอบพิธีทางศาสนาโดยเน้นสองชาติ คือ ชาตปัจจุบันและชาตอนาคต ถึงแม้จะมุ่งเน้นไปในชาตอนาคตก็ตาม แต่สิ่งที่เขามุ่งหวังก็คือความสันติภาพ ความปรองดอง เพราะฉะนั้นมุสลิมที่แท้จริงต้องปฏิบัติตามหลักศาสนา เน้นในเรื่องของสันติภาพและความสามัคคี หากสิ่งใดที่ผิดต่อหลักศาสนาอิสลามเราจะต้องคัดค้าน”

“สถาบันอิสลามศึกษาแบ่งเนื้อหาเป็นร้อยละ 30 และร้อยละ 70 ร้อยละ 30 เป็นวิชาทั่วไป เช่น เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ เป็นต้น ส่วนร้อยละ 70 เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ที่กำหนดเช่นนี้ไม่ได้อ้างอิงจากประเทศใดประเทศหนึ่ง กรมศาสนาและสมาคมอิสลามได้จัดทำหลักสูตรขึ้นมาเอง โดยให้หลักสูตรสอดคล้องกับหลักการของกรมศาสนาและสมาคมอิสลาม ประเทศจีนมีทั้งหมด 5 ศาสนา มีสถาบันสอนด้านศาสนา เช่น ศาสนาพุทธ ศาสนาเต๋า เป็นต้น มีทั้งหมด 100 สถาบัน ส่วนสถาบันที่เกี่ยวกับอิสลามมีอยู่ 10 แห่ง”

“เส้นทางสายไหมในสมัยก่อน เริ่มต้นจากฉางอานผ่านซินเจียงไปถึงเอเชียกลางเอเชียตะวันตก ซึ่งในสมัยก่อนเดินทางอย่างเดียว มีการค้าขายสินค้าชนิดเดียว ปัจจุบันเส้นทางสายไหมได้เข้าสู่ One Belt ,One Road จึงมีความหลากหลายไม่ว่าจะเป็นทางด้านการขนส่งทางอากาศ รถไฟ โลจิสติกส์ สินค้า ทรัพยากรถ่านหิน ก๊าซต่าง ๆ รถไฟฟ้า ต่อไปก็จะมีการส่งถึงปากีสถาน ในสมัยก่อนโลกมีความกว้างใหญ่ไพศาล ปัจจุบันโลกมีความเล็กลงเหมือนหมู่บ้าน มีเพื่อนบ้านมากขึ้น สินค้าก็มีความหลากหลาย จากที่มีสินค้าชนิดเดียวกลายมาเป็นห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่มีสินค้าหลายชนิด ได้มีการนำความคิดเหล่านี้เข้าสู่การเรียนการสอนด้วย ไม่เพียงแต่มีในการเรียนการสอน ผู้แทนไปเข้าร่วมการประชุม ณ เมืองปักกิ่งในเขตซินเจียงมี 60 กว่าท่าน ท่านเป็น 1 ใน 60 และเป็นหนึ่งเดียวที่เป็นตัวแทนของด้านศาสนาอิสลามที่ไปร่วมประชุม หลังจากกลับมา ในเดือนมีนาคมและเมษายน ได้เผยแพร่ความรู้ให้แก่โรงเรียนและสังคมทั่ว ๆ ไป ท่านเป็นผู้ศึกษาทางด้านศาสนาและยังเป็นผู้แทนของสภาผู้แทนทั่วประเทศ จีน ซึ่งทุกปีจะเดินทางไปเข้าร่วมการประชุม 2 การประชุมคือ สมัชชาผู้แทนคนจีนทั่วประเทศและสภาที่ปรึกษาทางการเมืองที่ปักกิ่ง ท่านได้มีโอกาสฟังการรายงานของท่านหลี เค่อเฉิงและท่านสี จิ้นผิง และยังมีโอกาสได้ฟังเกี่ยวกับความสำคัญของยุทธศาสตร์ One Belt, One Road ซึ่งเชื่อมโยงกับเอเชียกลาง แอฟริกา จีน ยุโรป รวมถึงประเทศเพื่อนบ้านต่าง ๆ ด้วย ในซินเจียงนอกจากเมืองอูรุมชีแล้ว ยังมีด้านการค้าชาติแดนอีกหลายด้าน ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีให้ประเทศเพื่อนบ้านได้เรียนรู้เข้าใจสถานการณ์อันดีของซินเจียง และยังเป็นโอกาสให้ชาวต่างชาติมาเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวอุยกูร์อีกด้วย จะได้

เห็นว่าชาวซินเจียงอยู่กันอย่างปรองดองสามัคคี เพราะฉะนั้นบุคคลในวงการเศรษฐกิจ ศาสนา ได้มีการสนับสนุนการเสนอของท่านสี่จิ้นผิง ที่ว่าด้วยเส้นทางสายไหม One Belt ,One Road ซินเจียงก็ได้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ One Belt ,One Road ทุกท่านก็ทราบว่าตั้งแต่ ทศวรรษ 1960 - 1980 เมื่อเปรียบเทียบกับมณฑลต่าง ๆ ตามชายฝั่งของจีนซินเจียงค่อนข้างล้าหลัง นับตั้งแต่รัฐบาลกลางได้เปิดประชุมสัมมนาว่าด้วยการดำเนินงานของซินเจียง 2 ครั้ง มีมณฑลต่าง ๆ 19 มณฑล เข้ามาเป็นเมืองพี่เมืองน้อง ให้ความช่วยเหลือซินเจียง ซินเจียงจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาล ซึ่งเห็นได้ว่ารัฐบาลกลางของจีนให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก และในทุก ๆ ปี จะมีการจัดเอเชียเอ็กซ์โปมีชาวต่างชาติมาซินเจียงเป็นจำนวนมาก ซึ่งชาวต่างชาติบอกว่าซินเจียงมีสภาพที่สบายมาก ปัจจุบันนี้ประตูและหน้าต่างทุกบานของซินเจียงได้เปิดให้ต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมแล้ว เพื่อสนองต่อนโยบายของรัฐบาลกลาง One Belt ,One Road ได้มีการสร้างสนามบิน ทางรถไฟ ถนน เช่น รถไฟจากซินเจียง-ปากีสถานก็ได้เริ่มก่อสร้างแล้ว”

6) นโยบายพัฒนาภาคตะวันตกของจีน

ภาคตะวันตกของจีนรวมถึง 12 มณฑล นคร และเขตปกครองตนเอง อันได้แก่ มณฑลกานซู กุ้ยโจว ซิงไห่ ส่านซี เสฉวน ยูนนาน เขตหนิงเจีย ทิเบต ซินเจียง และนครฉงชิ่ง กว่างซีและมณฑลโกเลียมีพื้นที่ทั้งหมด 6.85 ล้านตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 71.40 ของพื้นที่ทั่วประเทศจีน ครอบคลุมประชากร 366 ล้านคน และคิดเป็นร้อยละ 26.92 ของประชากรทั้งหมดของจีน เมื่อปี ค.ศ. 2000 เริ่มมีการบุกเบิกพัฒนาภาคตะวันตกของจีน รัฐบาลจีนใช้นโยบายให้สิทธิพิเศษแก่ภาคตะวันตกไม่ว่าจะเป็นด้านการลงทุน บรรยากาศการลงทุน การเปิดตลาดสำหรับต่างประเทศ หรือภายในประเทศ การพัฒนาทางวิทยาศาสตร์การศึกษา และการนำเข้าบุคลากร จนทำให้ภาคตะวันตกกลายเป็นดินแดนแห่งการลงทุน พัฒนาเศรษฐกิจแห่งใหม่ของจีน นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 จนถึงปัจจุบันปี 2014 จีนได้เริ่มโครงการใหม่ในภาคตะวันตกหลายสิบโครงการ มียอดเงินการลงทุนสูงถึง 4.83 ล้านล้านหยวน และแน่นอนที่สุดซินเจียงก็เป็น 1 ใน 12 มณฑลที่ได้รับประโยชน์จากนโยบายนี้

บทสรุป

เศรษฐกิจ สังคมของเขตปกครองตนเองอุยกูร์ซินเจียงได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วตั้งแต่การสถาปนาเขตปกครองตนเองมาเมื่อปี 1949 โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ประเทศจีนดำเนินนโยบายเปิดประเทศ ปฏิรูปเป็นต้นและยังมีโอกาส ศักยภาพในการพัฒนาอีกยาวไกลภายในข้อริเริ่มของจีน “One Belt, One Road”

การที่ซินเจียงประสบความสำเร็จในการพัฒนาเป็นผลลัพธ์ของนโยบาย ตั้งแต่ต้นนโยบายจัดตั้งเขตปกครองตนเองของชนกลุ่มน้อย นโยบายให้สิทธิประโยชน์พิเศษแก่ชนกลุ่มน้อย นโยบายบุกเบิกภาคตะวันตกของจีน นโยบายหรือข้อริเริ่ม “One Belt, One Road”

ความไม่สงบที่เกิดขึ้นตามสื่อต่าง ๆ เป็นการกระทำของคนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งและไม่ได้เกิดจากนโยบายกีดกันชนกลุ่มน้อย ตรงกันข้าม รัฐบาลให้ความสำคัญต่อชนกลุ่มน้อยและกำหนดนโยบาย

พิเศษสำหรับชนกลุ่มน้อย แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลต้องให้ความสำคัญกับความเท่าเทียมกันในสังคม ไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำมากเกินไป ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุก่อให้เกิดความไม่สงบภายในได้

รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดนโยบายโดยที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายน้อย ในการนำนโยบายไปปฏิบัติก็เป็นไปตามระบบราชการ มีการบังคับบัญชาจากบนสู่ล่าง มีการกำกับ ติดตามและประเมินผล ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

รัฐบาลจีนควรเพิ่มความเข้มข้นการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับซินเจียง กับประเทศอื่นมากยิ่งขึ้นเพื่อลดภาพลักษณ์เชิงลบลง รัฐบาลจีนในฐานะผู้กำหนดนโยบายควรให้ความสำคัญกับความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจของประชาชนภายในเขตเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหลื่อมล้ำทางสังคม ในทางวิชาการควรศึกษาพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของเขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยอุยกูร์ อาจมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลกระทบด้านสังคม วัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจในเขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยอุยกูร์ด้วย

เอกสารอ้างอิง

- Chanjutha Sukha and Supachai Wannertsakul. (2010). Uighur- Xinjiang. [In Thai].
- Chayanit Poonyarat. (2009). Looking through the riots in the Xinjiang.... Like in the difference with the southern border of Thailand. [In Thai]. Retrieved 1 August 2012 from http://www.isranews.org/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=4764&Itemid=86
- Human Rights Watch (2005). Devastating Blows: Religious Repression of Uighurs in Xinjiang.Vol 17. No.2 (c). [Online] 14 August 2010, from <http://www.hrw.org/en/node/11799/section/4>
- International Culture Association of Xinjiang Uyghur Autonomous Region (2008). Xinjiang. Urumqi: Xinjiang Fine Arts and Photography Publishing House.
- Komchadluek. (2009). China threatens to kill Xinjiang rebels. [In Thai]. Retrieved 1 August 2012, from <http://www.komchadluek.net/detail/20090710/19981.html> (In Thai)
- Prasong Lertrutratana Visut. (2008). Lessons from Xinjiang. [In Thai]. Retrieved 1 August 2012 from <http://www.onopen.com/2008/01/3319>
- Setthaphan Kgrachangwong. (2010). case Study of disaster in Sichuan, with the immediate solution of the Chinese government. [In Thai]. "Guiding Principles for Chinese Minorities Protection" Interviewed at Thai consulate at Chengdu 25 August 2010.

- Sirirat Tantikul. (2013). Research Report on Economic Model and Management Chinese people in minority areas: A case study of Chiangrung Xishuangbanna. [In Thai]. Ramkhamhaeng university
- Somchai Kulikrit Ratana. Xinjiang Special Administrative Region: Answer of Peace 30 years in China or illusion. [In Thai]. Retrieved 1 August 2012 from <http://thai.amannews.org/view/view.php?id=526>
- Wasayot Gkamkam. (2008). Urumqi:The city of Chinese Muslims in the Dragon Country. [In Thai]. Retrieved 1 August 2012 from http://www.isranews.org/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=4127&Itemid=86
- Xinjiang Uyghur Autonomous Region (2004). Xinjiang Tourism. Hong Kong: Hong Kong China Tourism Press.